

ἄρχεται νέα περίοδος ἐξελίξεως τῆς ἐπὶ τῶν κουτίων τῶν σιγαρέττων νεοελληνικῆς καλλιτεχνίας. Θ' ἀντικαταστήσῃ δ' ἐπὶ τινα χρόνον τὴν πλειοψηφοῦσαν ἐν αὐτοῖς Ἀκρόπολιν, τὸ θωρηκτὸν Ἀδέρωφ καὶ τὸ Μπιζάνι καὶ ἡ Θεσσαλονίκη καὶ τὰ Ἰωάννινα καὶ μύρια ἄλλα. Ἄν δέ τις κρίνῃ ἐκ τῆς πρώτης περιόδου, πλουσιωτάτη προαγγέλλεται ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ συμβολικὴ παραγωγή. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι δικαίως θὰ ἐπικρατήσῃ ἐν αὐτοῖς τὸ καθιερωθὲν σύγχρονον σύμβολον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ δικέφαλος ἀετός τοῦ Βυζαντίου, ὁ ἥδη τεθεὶς εἰς τὰ κουτία τῆς «Ἰερᾶς Βοτάνης». Θὰ παρακολουθήσω δὲ τὴν νέαν ἐξέλιξιν καὶ θὰ συμπληρώσω τὴν ἄνω σημείωσιν, ἀδιαφορῶν ἂν τις τῶν σοβαρῶν μὲ νομίσῃ ὅτι κουτολογῶ κουτιολογῶν.

(1914)

ΤΙΜ. ΑΜΠΕΛΑΣ

Τὰ γυναικεῖα κλάμματα

Ἡ Φιφή. — Μπᾶ! πῶς ἀπὸ 'δῶ πέρα, Κική;

Ἡ Κική. — Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν κηδεῖα τῆς καϋμένης τῆς Ἄννας.

Ἄχ! δὲν ξέρεις πόσο τὴν κλαίει ἡ ψυχὴ μου...

Ἡ Φιφή. — Καὶ ὅμως δὲν φαίνεσαι κλαυμένη...

Ἡ Κική. — Ναί, ἀπέφυγα, ἀλήθεια, νὰ κλάψω, γιὰτ' ἤμουν νὰ πάω τώρα σ' ἓνα *après midi*...